

Οι βίοι των αγίων και 'μεις (Πρεσβύτερος Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτουσία](#)

Οι βίοι των αγίων είναι «το εφαρμοσμένο Ευαγγέλιο», κατά τον Σέρβο σύγχρονο άγιο Ιουστίνo Πόποβιτς. Μέσα από αυτούς ατενίζουμε τον αγώνα και την πάλη τους, τον πόθο και την αγάπη τους, τις ευλογίες και τη χάρη τους. Καταλαβαίνουμε ότι ο Λόγος του Θεού είναι εφικτός, όσο κι αν φαίνεται δύσκολη η εφαρμογή του. Άλλωστε, κι ένας άνθρωπος να έχει κάνει κάτι δύσκολο, σημαίνει ότι κι άλλοι μπορούν να το κάνουν.

Ωστόσο, είναι αλήθεια ότι, διαβάζοντας την άσκηση που έκαναν, μπαίνουμε στον πειρασμό να διερωτηθούμε αν είναι αλήθεια! Γιατί, για 'μας σήμερα, με τις ανέσεις

και τη νωθρότητα που μας διακρίνει, θεωρούμε υπερβολική και ίσως αδύνατη τέτοια άσκηση. Πώς εκείνοι την εφάρμοσαν;

Νομίζω ότι, για να κατανοήσουμε τους βίους των αγίων, παλαιότερων και συγχρόνων, θα πρέπει να αποδεχτούμε το θείο τους έρωτα, το ζήλο και τον καρδιακό πόθο προς το πρόσωπο του Χριστού. Αυτό τους οδηγούσε σε άσκηση πάνω από τα καθιερωμένα, ως έκφραση αγάπης. Συγχρόνως δε, ένεκα αυτής της αγάπης, τους ενίσχυε η Θεία Χάρις για να κατορθώνουν τα ακατόρθωτα.

Ο κάθε άνθρωπος, ως ξεχωριστό πρόσωπο, έχει το δικό του όνομα και τη δική του ταυτότητα. Η μίμηση ενός άλλου προσώπου, ως προς τον τρόπο ζωής του, χωρίς τις προϋποθέσεις που εκείνο έχει, καταλήγει σε αποτυχία.

Ως μέλη της Εκκλησίας χαιρόμαστε που άγιοι-αδελφοί μας κατόρθωσαν ό,τι κατόρθωσαν, «έλαμψαν ως φωτοειδείς αστέρες στο πνευματικό στερέωμα». Έτσι, η χάρις τους διαχέεται «εις πάσαν την οικουμένην», αγκαλιάζει όλο τον κόσμο, θεραπεύει τον πόνο «όπου γης». Γι' αυτό και 'μεις τους τιμούμε και τους δοξάζουμε.

Βέβαια, για να δεκτούμε τη χάρη τους, χρειάζεται να είμαστε δεκτικοί. Οι ακτίνες του ήλιου δεν εισέρχονται μέσα από σκληρό τοίχο. Η δική μας επιθυμία να ζήσουμε το Ευαγγέλιο θα ενεργοποιήσει τις κρυφές και πολλές μας δυνάμεις και θα κάνουμε και 'μεις τη δική μας άσκηση, ώστε να έλθει η Χάρις του Θεού και να κάνει το αδύνατο για 'μας με 'μας.

Σημασία έχει να βρούμε τι μας ταιριάζει. Τι μπορούμε και τι θέλουμε να κάνουμε. Είναι πιο τίμιο να λέμε στον εαυτό μας ότι δεν θέλουμε, παρά να δικαιολογούμαστε ότι δεν μπορούμε. Δεν είναι δυνατό να ζητά ο Θεός από 'μας να κάνουμε κάτι αδύνατο. Τότε θα απουσιάζει η χαρά.

Η άσκηση των αγίων, ως έκφραση αγάπης προς το Θεό, ήταν η βάση της αγαλλίασής τους. Έτσι και η όποια δική μας άσκηση (προσευχή, νηστεία, γονυκλισίες, μελέτη, τήρηση εντολών του Χριστού) μπορεί να φέρει πολλή χαρά, δυνατή παρρησία, οικειότητα με το Θεό, όταν γίνεται με ταπείνωση. Τότε κατανοούμε τους βίους των αγίων, βεβαιώνουμε ότι είναι αλήθεια και μαζί τους χαιρόμαστε την κοινή Βασιλεία του κοινού μας Κυρίου.